

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1368/2025
19.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стефана Аћимовића, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Стефана Аћимовића, адвоката Ивице Вуковића и адвоката Горана Карадаревића и Михајла Марковића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу ЗК.44/2024 од 31.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 5/25 од 10.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Стефана Аћимовића, адвоката Ивице Вуковића и адвоката Горана Карадаревића и Михајла Марковића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу ЗК.44/2024 од 31.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 5/25 од 10.09.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу ЗК.44/2024 од 31.10.2024. године окривљени Стефан Аћимовић је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ (у изреци пресуде погрешно означено члана 246 став 2. КЗ) и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 13.11.2020. године па до 28.12.2020. године.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то опојне дроге „кокаин“ нето масе 119,88 грама упаковане у 1 ПВЦ пакет, а која опојна дрога ће се по правноснажности пресуде уништити. Окривљени је

обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Вишем јавном тужилаштву у Шапцу износ од 186.522,00 динара, а суду износ од 23.468,59 динара, те да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан да сноси и остале трошкове кривичног поступка, а о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Решењем Вишег суда у Шапцу ЗК.44/24 од 03.10.2025. године извршена је исправка пресуде Вишег суда у Шапцу ЗК.44/2024 од 31.10.2024. године тако што се у изреци пресуде иза речи „чиме је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246“ додаје слово „а“.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 5/25 од 10.09.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Шапцу и бранилаца окривљеног Стефана Аћимовића, па је потврђена пресуда Вишег суда у Шапцу ЗК.44/2024 од 31.10.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Стефана Аћимовића - адвокат Ивица Вуковић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине пресуде Вишег суда у Шапцу ЗК.44/2024 од 31.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 5/25 од 10.09.2025. године и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да укине само другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи нижестепене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или га осудити за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и блаже га казнити;

- браниоци окривљеног Стефана Аћимовића, адвокати Горан Карадаревић и Михајло Марковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) у вези чланова 16, 117. и 286. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине побијане пресуде Вишег суда у Шапцу ЗК.44/2024 од 31.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 5/25 од 10.09.2025. године и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновни поступак и одлуку или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу недозвољени.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног - адвокати Горан Карадаревић и Михајло Марковић у поднетом захтеву истичу да се побијана осуђујућа пресуда заснива на незаконитом доказу и то на записнику о вештачењу Националног центра за криминалистичку форензику 03.2.11.6.1 број 234-6-5030/20 од 13.11.2020. године, а који је као незаконито прибављен доказ суд требало да сходно одредби члана 16. ЗКП издвоји из списка предмета. Као разлог незаконитог прибављања наведеног записника о вештачењу, браниоци истичу да је наведени записник прибављен супротно одредбама чланова 117. и 286. ЗКП, будући да је физичко-хемијско вештачење пронађене супстанце, извршено од стране полиције самоиницијативно и то по захтеву ПУ Шабац ПС Лозница Одсек за сузбијање криминала број КУ.5528/20 од 13.11.2020. године, а без постојања писане наредбе за вештачење издате од стране јавног тужиоца, при чему у конкретном случају по ставу бранилаца није постојала опасност од одлагања, да би дежурни јавни тужилац (без навођења о ком се јавном тужиоцу ради), дао усмену наредбу за вештачење, а осим тога од стране дежурног јавног тужиоца није сачињена обавезна службена белешка о издавању усмене наредбе сходно одредби члана 117. став 1. ЗКП. Поред тога, браниоци окривљеног као незаконите доказе означавају и записник о допунском вештачењу Националног центра за криминалистичку форензику 03.6.5.6.1 број 234-6-5030/2020-4 од 25.09.2023. године и исказ вештака Габријеле Анђић дат на главном претресу, из разлога јер су по браниоцима ови докази проистекли из незаконито прибављеног записника о вештачењу Националног центра за криминалистичку форензику од 13.11.2020. године.

Бранилац окривљеног – адвокат Ивица Вуковић, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, у поднетом захтеву истиче да је побијана осуђујућа пресуда заснована на незаконито прибављеном доказу и то на записнику о извршеном физичко-хемијском вештачењу НЦКФ Београд 03.2.11.6.1 број 234-6-5030/20 од 13.11.2020. године. Као разлог незаконитог прибављања наведеног записника о извршеном физичко-хемијском вештачењу, бранилац истиче да је исти прибављен супротно члану 117. ЗКП, будући да је прибављен само на основу захтева полиције, а без наредбе јавног тужиоца као органа поступка.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер из списка предмета произилази да је налаз и мишљење вештака Габријеле Анђић - дипл.физ.хем из Националног центра за криминалистичку форензику, који се односи на физичко-хемијско вештачење пронађене опојне дроге, прибављен на законит начин и резултат је законито спроведене доказне радње вештачење која је извршена у складу са одредбама ЗКП које се односе на ову доказну радњу, тако да и по начину прибављања и по својој садржини наведени налаз и

мишљење вештака НЦКФ представља законити доказ и на истом се може заснивати пресуда. Наиме, како је одредбом члана 117. став 1. ЗКП предвиђено да, ако постоји опасност од одлагања, да се вештачење од стране органа поступка може и усмено одредити, те како из списка предмета произилази да је наведено вештачење одређено по службеној дужности и то по усменој наредби дежурног јавног тужиоца ВЈТ у Шапцу, будући да из записника о вештачењу МУП-а РС ДП УКП Националног центра за криминалистичку форензику 03.2.11.6.1 број 234-6-5030/20 од 13.11.2020. године произилази да је Националном центру за криминалистичку форензику од стране ПУ Шабац ПС Лозница Одсек за сузбијање криминала дана 13.11.2020. године достављен захтев број КУ-5528/20 од 13.11.2020. године, а на основу усмене наредбе дежурног тужиоца ВЈТ у Шапцу, а како је у конкретном случају постојала опасност од одлагања, то се стога као неосновани оцењују наводи бранилаца окривљеног - адвоката Горана Карадаревића и Михајла Марковића којима се указује да је физичко-хемијско вештачење пронађене супстанце извршено од стране полиције самоиницијативно, односно наводи браниоца окривљеног - Ивице Вуковића да је наведено вештачење извршено само на основу захтева полиције, а без наредбе јавног тужиоца као органа поступка. По налажењу Врховног суда, неправилна примена одредбе члана 117. став 1. ЗКП везано за несачињавање службене белешке од стране органа поступка, у конкретном случају од стране дежурног јавног тужиоца ВЈТ у Шапцу који је у том тренутку руководио поступком, о одређивању вештачења усменом наредбом, није од утицаја на законитост наведеног записника о физичко-хемијском вештачењу НЦКФ од 13.11.2020. године који је као доказ прибављен у предистражном поступку, односно наведено не чини записник о физичко-хемијском вештачењу а ргіогі незаконитим ни у формалном, а ни у садржинском смислу и нема за последицу његово обавезно издвајање из списка предмета, будући да законом нису прописане последице неправилне примене ове законске одредбе у смислу како се то истиче у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног - адвоката Горана Карадаревића и Михајла Марковића.

Надаље, имајући у виду да се, и по оцени овога суда, наведени записник о вештачењу Националног центра за криминалистичку форензику 03.2.11.6.1 број 234-6-5030/20 од 13.11.2020. године сматра законито прибављеним доказом на коме се пресуда може заснивати, то су сходно томе, по налажењу Врховног суда, неосновани и наводи захтева бранилаца окривљеног - адвоката Горана Карадаревића и Михајла Марковића у којима истичу да незаконите доказе представљају и записник о допунском вештачењу Националног центра за криминалистичку форензику 03.6.5.6.1 број 234-6-5030/2020-4 од 25.09.2023. године и исказ вештака Габријеле Анђић - дипл.физ.хем из Националног центра за криминалистичку форензику дат на главном претресу, јер су ови докази проистекли из, по ставу бранилаца, незаконито прибављеног записника о физичко-хемијском вештачењу НЦКФ од 13.11.2020. године, па се стога не могу користити као докази у кривичном поступку и на њима се не може заснивати пресуда.

Осталим наводима везаним за физичко-хемијско вештачење пронађене опојне дроге које је обављено дана 13.11.2020. године од стране вештака Националног центра за криминалистичку форензику Габријеле Анђић - дипл.физ.хем, а који наводи су

истицани у оба поднета захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, се, по налажењу Врховног суда, не оспорава законитост наведеног вештачења, већ се заправо оспорава само наведено вештачење и налаз и мишљење који је дат, те оцена суда о прихватљивости овог доказа и у вези са тим правилност утврђеног чињеничног стања, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његових бранилаца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па стога Врховни суд ове наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног није посебно разматрао. Наиме, у овом делу захтева браниоци окривљеног – адвокати Горан Карадаревић и Михајло Марковић истичу да је наведено вештачење дато произвољно и да није извршено у складу са правилима струке, као и да се заснива на нетачним и лажним чињеницама, пошто по браниоцима у време вештачења дана 13.11.2020. године нису ни вршене анализе пронађене психоактивне супстанце, већ је само узет узорак исте, а анализа је извршена тек дана 03.12.2020. године, а бранилац окривљеног – адвокат Ивица Вуковић у својим наводима оспорава да је психоактивна супстанца која је критичном приликом пронађена и одузета од окривљеног иста она психоактивна супстанца која је вештачена, као и да је вештачење извршено дана 13.11.2020. године имајући у виду разлике у количини, начину паковања и агрегатном стању.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног - адвоката Горана Карадаревића и Михајла Марковића у делу у којем, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконито прибављене доказе означавају потврду о привремено одузетим предметима и криминалистичко-техничку документацију, истицањем да су наведени докази прибављени на основу незаконито спроведене радње прегледа од стране полиције окривљеног Стефана Аћимовића лично и његовог возила, обзиром да полиција није у складу са одредбом члана 286. став 2. ЗКП сачинила записник или службену белешку о чињеницама и околностима које су утврђене приликом наведеног прегледа лица и возила, као и о предметима који су том приликом пронађени и одузети.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се не могу прихватити као основани. Ово са разлога јер су потврда о привремено одузетим предметима која је састављена дана 12.11.2020. године од стране овлашћеног службеног лица МУП-а РС ДП Управа граничне полиције, Регионални центар према БиХ, СГП Мали Зворник под КУ бројем 28/20 и криминалистичко-техничка фотодокументација МУП-а РС ПУ Шабац ПС Мали Зворник ОКП Оперативна форензика број КТ.712-81/2020 од 12.11.2020. године прибављени на законит начин радњама полицијских службеника на које су они овлашћени у складу са одредбом члана 286. став 1. и 2. ЗКП, односно резултат су законито предузете радње прегледа путничког моторног возила којим је критичном приликом управљао окривљени, а о којем прегледу и предметима који су том приликом пронађени и одузети је од стране овлашћеног службеног лица МУП-а РС ДП Управа граничне полиције Регионални центар према БиХ Станица граничне полиције Мали Зворник дана 12.11.2020. године сачињена и службена белешка под бројем 28-1-1393/20, тако да и по начину прибављања и по својој садржини наведени докази представљају законите доказе и на

истима се може заснивати пресуда, а потврда о привремено одузетим предметима је и резултат законито спроведене доказне радње привремено одузимање предмета. Наиме, наведена потврда о привремено одузетим предметима је окривљеном од кога су предмети одузети, издата у складу са одредбом члана 150. став 1. ЗКП, те иста садржи све обавезне елементе прописане овом законском одредбом и то опис предмета који су одузети од окривљеног, податке о окривљеном Стефану Аћимовићу од кога су предмети одузети, где су исти пронађени, као и својство и потпис лица које радњу спроводи, а наведену потврду је без примедби својеручно потписао Стефан Аћимовић. Осим тога, из списка предмета произилази да су овлашћена службена лица МУП-а РС ДП ПУ Шабац ПС у Лозници Одсек за сузбијање криминала у складу са одредбом члана 286. став 2. ЗКП сачинили службену белешку број КУ-5528/20 од 13.11.2020. године о чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања радњи и мера у смислу члана 286. ЗКП, као и о предметима који су пронађени и одузети, а везано за извршен преглед путничког моторног возила којим је окривљени критичном приликом управљао и проналазак предметне опојне дроге, при чему из наведене службене белешке произилази да су овлашћена службена лица полиције након предузимања наведених мера и радњи, у смислу члана 286. став 4. ЗКП, о томе обавестила надлежног јавног тужиоца.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Стефана Аћимовића су у осталом делу одбачени као недозвољени.

Наиме, бранилац окривљеног – адвокат Ивица Вуковић у осталом делу захтева за заштиту законитости као разлог његовог подношења истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да је суд у конкретном случају окривљеног неправилно огласио кривим за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, уместо да га огласи кривим за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и тиме је повредио кривични закон. Међутим, бранилац у својим даљим наводима којима образлаже постојање по њему ове повреде, по налажењу Врховног суда, фактички само оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену доказа дату од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама и то посебно налаза и мишљења вештака др Владимира Јекића, специјалисте психијатрије од 04.01.2022. године, износећи при томе сопствени закључак да из изведених доказа не произилази да се ради о великој количини опојне дроге, већ да је окривљени критичном приликом неовлашћено држао опојну дрогу у мањој количини за сопствену употребу и да је суд требало да прихвати његову одбрану, те бранилац даље истиче да је суд пропустио да утврди количину опојне дроге у смеси која је била предмет вештачења. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа у побијаним правноснажним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног – адвокат Ивица Вуковић у осталом делу захтева, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено

окривљеном (члан 439. тачка 2. ЗКП), док суштински својим наводима указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а што не представља дозвољен законски разлог у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног и његовог браниоца због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног – адвоката Ивице Вуковића у овом делу оценио недозвољеним.

Браниоци окривљеног – адвокати Горан Карадаревић и Михајло Марковић у поднетом захтеву истичу и да другостепени суд није у образложењу другостепене пресуде дао оцену жалбених навода одбране којима је указано на незаконитост изведених доказа, а између осталог и на незаконитост записника о вештачењу НЦКФ 03.2.11.6.1 број 234-6-5030/20 од 13.11.2020. године, а који наводи бранилаца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног – адвокати Горан Карадаревић и Михајло Марковић у осталом делу захтева за заштиту законитости другостепену пресуду побијају и због повреде одредбе члана 460. став 1. ЗКП, а која повреда одредбе ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовим браниоцима, то је Врховни суд захтев ових бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Наводима браниоца окривљеног – адвоката Ивице Вуковића у којима се као незаконит доказ на којем је суд засновао побијану осуђујућу пресуду означава део налаза и мишљења вештака др Владимира Јекића, специјалисте психијатрије од 04.01.2022. године, се, по налажењу Врховног суда, не оспорава законитост наведеног налаза и мишљења, јер бранилац не указује у чему се конкретно састоји његова незаконитост, односно супротно којој законској одредби је наведени доказ незаконито прибављен и изведен, већ се заправо само оспорава доказна снага наведеног вештачења, те оцена суда о прихватљивости наведеног налаза и мишљења и с тим у вези правилност утврђеног чињеничног стања, давањем при томе од стране браниоца сопствене оцене наведеног налаза и мишљења која је у потпуности другачија од оне дате у побијаним нижестепеним пресудама, уз полемисање са разлозима и закључцима које је првостепени суд дао у образложењу своје пресуде везано за наведено вештачење, а што све није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па стога Врховни суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ивице Вуковића није посебно ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Стефана Аћимовића, адвоката Ивице Вуковића и адвоката Горана Карадаревића и Михајла Марковића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтеве у односу на наведену повреду одбио као неосноване, док је у осталом делу на основу члана 487.

став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтеве одбацио као недозвољене и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**